

af hin Ytring, og jeg tror ikke, at Rigtigheden deraf i Almindelighed skal kunne benegtes. I Dvrigt yttrede det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgfreds ogsaa, hvad dette Affnit af Loven angaar, at der jo ikke laa stor Magt paa, hvad man havde anset for rigtigt i fremmede Lande; det ærede Medlem yttrede endogsaa, at han ikke agtede Stort paa, om Danmark blev det eneste Land, hvor man bevarede Retten til at give Underpant i Løsøre. Efter min Mening er man nu vel, naar man skal ordne sin Retstilstand, fuldstændig — ja jeg kan gjerne sige først og fremmest — berettiget og forpligtet til at tage Hensyn til vore egne Tilstande, til Sæder og Skikke hos os, til den almindelige Retsskik hos os og saa fremdeles; men det forekommer mig rigtignok, at man gaar til en modsat Yderlighed, naar man fornemt kaster Brag paa, hvad den øvrige civiliserede Verden har anset for naturligt og rigtigt, og det forekommer mig navnlig, at, naar man beskæftiger sig med Ordningen af, hvad der staar i Forbindelse med Kreditvesenet, saa vilde det være en topmaalt Arimelighed, naar vi her hjemme vilde isolere os og ikke bryde os om, hvilke Regler der opstilles rundt omkring i Verden, al den Stund vi dog hverken kunne eller ville undlade at træde i Forbindelse med disse fremmede Lande. — Det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgfreds nævnte som en Del af Lovforslaget, der særligt sigtede til at naae det, som han opstillede som Hovedformaalet, nemlig at forebygge svigagtige Falliter, foruden det 2det og 3die Affnit ogsaa af det første Affnit, som handler om Behandlingen af Konkursboer, det 4de Kapitel. Af de enkelte Bemærkninger, som det ærede Medlem fremsførte om dette Kapitel, tror jeg imidlertid, det fremgik, at han ikke just tilstrækkelig har havt Særlighed til at gennemgaa Alt, hvad der er fremkommet angaaende dette Kapitel, navnlig heller ikke, hvad der findes i Lovforslagets Motiver. En stor Del af hans Bemærkninger angaaende dette Kapitel beroede nemlig ligesom paa Misforstaaelse.

Det ærede Medlem begyndte med at sige, at man i dette Kapitel for første Gang havde opstillet noget ganske Nyt, nemlig en Formodning imod de Retshandlers Rigtighed, der vare afsluttede i den nærmeste Tid forinden Falliten. Som bekendt er dette ikke noget aldeles Nyt. Vi have jo i vor nuværende Lovgivning Bestemmelser, som gaa i den samme Retning, uagtet det er ganske vist, at disse Bestemmelser just ikke indeholde netop det Samme som det, der findes foreslaaet her i 4de Kapitel. Jeg skal kun henvise ærede Medlemmer til Lovens 5—14—46 og Forordningen af 28de Juli 1841, men i Dvrigt ikke opholde mig videre derved. Bestemmelsen i Kapitel 4 § 20 gaar imidlertid ingenlunde ud paa, hvad det ærede Medlem ansførte, at alle de Retshandler, der afsluttes i de 3 Maanedes, der ligge forud for Konkursens Begyndelse, skulde anses for at være indgaaede pro forma og ulovlige. De første Paragrafer omtale nemlig kun nogle særegne Tilfælde, som ifølge deres særlige Beskaffenhed naturligen maa vække en Mistanke mod dem, der saaledes have indladt sig med Fallenten om, at Alt ikke er ganske i sin Orden. Med Hensyn til disse Retshandler reises der altsaa en Formodning om, at de ere pro forma, men dette gjælder ingenlunde alle Retshandler. I § 22 udtales det derhos udtrykkelig, at de foregaaende Bestemmelser ikke skulle komme til Anvendelse, naar det oplyses, enten at Skyldneren var solvent, eller ogsaa at Medkontrahenten virkelig var i god Tro den Gang, han indlod sig med hin. Derimod udtaler § 24 ganske vist mere i Almindelighed den Sætning, at Retshandler kunne afstrækkes, naar de ere foregaaede i den nærmeste Tid før Falliten og naar den, som har handlet med den senere Fallent, virkelig var vidende om Omstændigheder, der med Sikkerhed maatte lade ham forudsætte den nærførestaaende Fallit; men paa den anden Side er denne Bestemmelse altsaa meget indsnævret. Det træffer sig imidlertid, jeg kan gjerne sige, saa mærkeligt, at denne Paragraf netop synes at falde sammen med det, som det